

М. Бояновъ

КАКЪ Е ПРОИЗЛЪЗЛО ПИСМОТО

Сега голѣма часть отъ хората по земното кълбо могатъ да четатъ и да пишатъ. Въ България сж грамотни вече и планинскитѣ колибари, защото учението е задължително за всички. Да се научи човѣкъ днесъ на четмо и писмо е много лесно. Седемгодишното първаче, като прекара 5—6 месеца въ училището, може и да пише и да чете.

Така ли е било нѣкога? Да видимъ.

Въ стари далечни времена нѣмало никаква писменостъ. Всички по-важни случки и събития хората си разказвали устно единъ другиму, и ги предавали отъ поколѣние на поколѣние. Нѣмало книги, нѣмало вестници и списания, нѣмало печатници — и кой каквото чувалъ и научвалъ, предавалъ го устно другиму. Разбира се, това било много мжчно, защото човѣшката паметъ не може да удържи за дълго време това, що е запомнила. Много нѣща, които човѣкъ помни днесъ, като се минатъ нѣколко години, забравя ги. И затова неукитѣ хора разказватъ онова що сж чули и видѣли забъркано и изопачено. Тѣй вървѣлъ свѣтътъ години и вѣкове.

Но човѣшката мисълъ не стои на едно мѣсто. Тя чувствува нужда да се разпространи на далечни разстояния, да остане запазена за дълги времена, и затова дири срѣдства за запазването си. Ето защо хората отъ най-старо време се мжчели да изобразятъ мисълъта си съ разни белези, вжзли, плетки, образи,